

Brassó, Színház-utca 123. sz. a.
Kőrodi-féle ház, II. lépcső, I. em.,
hol a szerkesztő hététnapokon délelőtti
9-11 óra között,
Bolonya, Ester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Géziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

helyben házhoz küldve, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sor helye 5 kr (1-10 sor
helye 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirté-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eekstein Berndt; Bécsben: Daube G. L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

138. szám.

Brassó, Szombat, november 27-én.

II. évfolyam 1886.

A székely kivándorlás.

A „Brassó” 132. sz. mában foglalkoztunk a székely kivándorlással. Alkalmat szolgáltatott reá a hód-mező-vásárhelyi kaszinó, mely kérdést intézett az iránt, nem tennének-e jó szolgálatot a magyar ügynek, ha magyar cselédek telepítenének le városukban.

E kérdésre az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület” brassómegyei fiókegylete igenlőleg felelt. Nem is lehetett volna másként. Örömmel kellett fogadni azt az eszmét, mely hivatva van helyesebb irányba terelni a székelyek kivándorlását; mely, ha semmi egyebet nem, annyit mindenesetre eredményezhetne — s ez már is igen sok — hogy a székelység nagy része nem veszne el a hazának és az emberiségnek.

Ez eszmét tárgyzó cikkünkre lapunk 137. számában S—y ur vonatkozott. Közöltük a cikket az „audiatur et altera pars” elvénél fogva, nehogy az a vád érjen minket, hogy nem adunk tért az ellenvéleménynek. Szívesen. De meg is czáfoljuk az ellenvéleményt.

Czikkiró semmi különöst sem lát a hód-mező-vásárhelyiek ajánlatában, sőt a gondolatot nagyon „lapos”-nak tartja. Elmondja, hogy a székelység nem cselédségnek való, jobb sorsra érdemes. A székely válság okát a székely közművelődési viszonyokban látja. Ezt kell fejleszteni s eleje vétetik a válságnak. — A baj növekedéseért a székely megyéket okozza. 20,000 székely ifjút neveltetni kell, ipart kell nekik teremteni; a megyék s majd a kormány s társadalom adjanak össze évenként két milliót ez ifjak neveltetésére. Ez a megoldás módja szerinte. Sőt hozzáteszi még, hogy „a vasut tenné csak tönkre a székelyeket.”

Ez az eszme dióhéjban, mely azon a cikken keresztülvonul. Elmondottuk ugyan már egy ízben nézetünket e kérdés felett, de a tárgy oly fontos, hogy e helyen ismét kell vele foglalkoznunk s itt különösen a hivatott cikk nézeteivel.

Hogy a székelység mire való; hogy tehetsége van, arról itt bővebben szólni felesleges. Soha még senki sem tagadta meg a székelyektől a tehetséget és leleményességet, és soha senki sem tagadta, hogy e nép egy jobb sorsra érdemes. Hisz az „Erdélyrészi magyar

közművelődési egyesület” s hazánk annyi jelesének törekvése épen a jobb helyzet teremtését czélozza.

Ámde nem arról lehet itt szó. Nem jövőről szoltunk mi, hanem a jelenről. Nem arról volt szó, hogy a hód-mező-vásárhelyi cselédtelepítés megoldja a székely-kérdést, csak arról, hogy enyhíti a helyzetet. Üres szalma cséplése, azt állítani, hogy a székelyek nem cselédeknek valók, mikor naponként százakra és ezrekre menő bizonyosságok vannak, hogy nemcsak itthon az összes szász városokban, hanem odaát Romániában is a cselédség és kocsisok kilencz-tizede székely.

Természetes, hogy mi szeretnők legjobban, ha mind földbirtokos volna. De ha a viszonyok ilyenek, úgy ezekkel kell számolni s ha már cselédek a székelyek, inkább maradjanak itthon, mint hogy idegen országban tengődjenek idegen emberek között. Már csak inkább legyenek itthon cselédek a székely leányok, mint odaát kéjhölgyek.

Ezt pedig másképp elérni, mint a hód-mező-vásárhelyiek terve által, ez idő szerint nem lehet. Pedig ez most a legfontosabb. A fődolog: megakadályozni a kivándorlást. Ez az első lépés, ezen fordul meg az egész. Ha ez megtörténik, ha megszűnik a székely népvándorlás — ha szabad e kifejezéssel élnünk — kelet felé, akkor majd következik a többi.

A czikkiró elfelejtette, hogy nem a jövőről van szó, hanem a jelenről. Ha azzal akar segíteni most a székelyeken, hogy husz év alatt ipart teremts nekik, akkor engedje előbb kiveszni a mostaniakat, azokat t. i., kik már kinőttek a tanulásból s úgy oldja meg a székely kérdést. Csak hogy akkor nem lesz már mit megoldani, mert nem lesz székely sem.

Az igaz, hogy a székely megyéket nagy mulasztás terheli. Nekik módjukban lett volna idejekorán reámutatni a bajra s orvoslást keresni. De terhel mulasztás másokat is. Mi magunk is azt az álláspontot foglaljuk el, hogy ipart kell teremteni a székelyeknek. De nem úgy, mint czikkiró. Mert hát nem tudná azt, hogy a megyéknek pénzüik nincs s csak úgy teremthetnek, ha holmi megyei pótdókat vetnek ki? — Már pedig ki fizetné ezeket? Az a székely ember, a kin épen segíteni akar. — Ha addig váránk, míg a megoldás e neme kerülne sorra, bizony soha meg-

oldásra sem kerülne. Pedig ez volna a legfőbb baj.

Igen, ipart a székelyföldnek! Életképes biztos alapokra fektetett ipart! E nélkül nem lesz megoldás soha. Ámde, hogy ipar fejlődhessek, vasut kell! Vasutat tehát a székelyeknek! Ezért jajgatnak ők már évtizedek óta.

S ha czikkiró képes azt állítani, hogy a vasut tenné csak tönkre a székelyeket, mert azoknak a székely fuvarosoknak elvinné a kenyereket: úgy valóban nagyon sajnáljuk e felfogását. Hisz épen a vasut volna az, mely utat nyitna a világnak, hogy ismerje meg azt a kincset, melyet a Székelyföld magában rejt. Csak a vasut lehet az, mely a székely iparnak piacot szerezne, e nélkül soha ipar nem támadhatna ott s ha támadna is, tönkre kelene mennie.

De különben fölösleges is erről szólni. Czikkiró ur az első ember eddig, ki ellene szolt volna a székely vasutaknak. Országvilág egyetértett már ebben, hogy egy mód van, végérvényesen megoldani a székely kérdést s ez egy mód: vasut és ipar.

Azonban nagyon messze is mentünk már. Hisz tulajdonképen nem arról van itt szó: vajjon kell-e vasut a székelyeknek, hanem inkább arról, vajjon czélszerű-e keresztülvinni azt az eszmét, melyet a hód-mező-vásárhelyi kaszinó fölvetett, avagy nem? Az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület” brassómegyei fiókválasztmányja az üggyhöz méltó lelkesedéssel karolta fel az eszmét. Nem is lehet másképp. Hisz előtte a jelen sivár képe lebegett, az a borzasztó sors, mely székely leányainkra vár tul a Kárpátokon, a Dimbovitza partjain.

Még nem tudjuk, mit szól hozzá a kolozsvári központ. De nem is hihetjük, hogy másképen fogná fel a kérdést, mint mi és akkor legalább egyik, legfontosabb része volna megoldva a székely kérdésnek, — t. i. a kivándorlás.

A hód-mező-vásárhelyi kaszinó nagyon nemesen cselekszik, ha megvalósítja szép tervét. — Soha nagyobb szolgálatot nem tehet a hazának, mint ezzel.

Bár más, nagyobb városaink is kövelnék a jó példát.

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Zöld levele van . . .

Zöld levele van a körifának,
Jaj Istenem, megöl a búbanat!
Éjjel-nappal nincsen nyugtom, álomom,
Eszembe jut régi boldogságom. —

Mariska a neve,
György a szeretője,
Nádszál a termete,
Szava bájos zene.
Piros a két orczája,
Mint a kertnek rózsája;
Hogyha hókeblét látom,
Messze kerül az álom.

Nyílt levél „Pinczelakó” urhoz.

Ön, igen tisztelt collega ur, e lap 134. számában megjelent: „Brassó” egyik pinczelakója című tárczacikkével kissé meggyűjtötte vala a bajomat. Nem tréfálok, valóságot írok, a dolog így történt:

November 18-án délután hozzám jön egy jó barátom s így szol:

„Tudod-e, hogy ki vagy irva a mai ujságban?”
„Melyikben?” — kérdezém.

„Hát csakugyan nem olvastad még a mai „Brassó”-t?” — felelé. — „Ott van a neved, én világosan láttam a pinczelakók között s társaid is meg vannak nevezve, kikkel a pinczében összejöveteleidet tartod.”

Ezt nőm a mellékszobában hallva, hozzánk jön s gyanusan rám tekintve, így szol:

„Micsoda pincze-összejövetelekről van a szó; én azokról mit sem tudok.”

„Ej, barátom, ne tréfálj,” — mondam erre csodálkozva, — „hiszen én soha egy pinczébe sem járok!”

„S pedig mégis úgy van,” — viszonzá, — „ott áll a neved: Baráczyval s nem emlékszem már, még kikkel, kinyújtózkodol a pinczében.”

„Ez mégis különös; hát minő körülmények fel-
említése mellett visznek engem a pinczébe?”

Nőm: „Nagy mértékben meglepő! ilyesmiről semmiféle tudomással nem bírok.”

Erre az én hirthozó barátom:

„Megvallom, az összefüggést én magam sem értem, sőt úgy tetszik nekem, hogy úgy jöttél abba a cikkbe, mint Pilátus a Credóba. Olvassuk el együtt azt a cikket, talán te kiveszed az értelmét.”

„Hol van hát a mai „Brassó”?”

Hamar előkeresem s olvasom fennhangon a legfeszültebb figyelemmel.

„Dr. Cseh Károly; az üdv hadserege; Frank,

Tsinkl, vagy Munkácsi kávéja; Állán Berti buzogány-nyal fenyegeti Czenkaljit; egy karsu, pápaszemes, Orbán Balázs-féle bajszu prókator” stb.

„Uram fia!” — mondom, — „micsoda ez? Aztán én itt elő nem fordulok. Ne üzz velünk tréfát!”

„Csak olvasd tovább” — jegyzé meg barátom. Türelmetlenül haladok tovább:

„Még ha egy-egy csillagász, vagy poéta, novella-író, vig vagy Végh emberek pályáznak a pinczelakásra.”

„Ah, most már kezdem sejdíteni, miféle pinczelakásról van itt szó!” — mondam föllelegzelve, — „csak lássuk tovább: „Mai világban a krénvirsi-készítőt jobban fizetik, mint a poétát; név nélküli embereket, mint dr. W. I., Czenkalji, Szt-y, emeleti lakókat, nem türtel a pinczelakás.”

„Ej, barátom, és te ezt nem tudtad megérteni? Hiszen világos. A pinczelakás alatt értds a „Brassó” tárczáját, az emeleti lakás alatt pedig a lap azon részét, mely a vonalon felül van s meg van fejtve a talány.”

„Igazad van, most már én is értem,” — monda barátom, mire azután mind hárman jóízűen neveltünk.

Egy kis vártatva az én jó barátom, komoly arc-
czot öltve, imigyen szólalt meg:

„De ugyan kérlek, a novella-írás még hagyján,

A Romániával való tárgyalások a kereskedelmi szerződés megkötésére vonatkozólag — írja a „Nemzet” — legközelebb ismét felvételnek. Az osztrák kereskedelmi minisztérium és a külügyminisztérium szakelőadói, Kalchburg és Glancz udvari tanácsosok, 24-én délben Budapestről visszaérkeztek Bécsbe. A tanácskozás tárgyát az osztrák-magyar és a román autonom tarifa képezte és az instrukciókban megállapított a román kormánnyal szemben követendő taktikai eljárás is. Ez instrukciók még valószínűleg e hét folyamán fognak tárgyalatni az osztrák és magyar mitertanás által. A román megbízottak² valószínűleg december első hetében érkeznek Bécsbe. A kormányok elvileg abban állapodtak meg, hogy végleges szerződés megkötésére fognak törekedni de ha ez nem lenne lehetséges, provizóriumot létesítenek.

Bulgária. Bulgáriában az ostrom állapot a censura is belehozatván, Karavelow, lapjában nem írhatja tetszés szerint a russophil cikkeket. Mit csinál tehát? Lapját teletölti bibliai idézetekkel, ezek közt Jezsaiás próféta fejezeteivel, melyekben szemrehányást tesz az izraelitáknak makacsságuk miatt és büntetésül romlásukat jövendőli meg.

A „Times” közé tesz egy bolgár képviselőtől egy magánlevelet, melyben ez azon meggyőződésének kifejezés, hogy a sobranje a mingréni herceget nem fogja fejedelmévé megválasztani, sem más orosz jelöltet, mielőtt Bulgária egyesítése Ruméliával keresztül nem vitetik. A közben pedig Bulgária 250.000 főből álló népfölkelést szervez, szabadsága és függetlensége megvédelmezésére. Megbízható oldalról jelentik, hogy az orosz kormány a mingréni hercegnek bolgár fejedelmévé való hivatalos kijelölésével alig fog fellépni, miután meggyőződött, hogy ezen herceg esetleges megválasztásának megerősítése nem várható az összes szerződési hatalmak részéről.

Román lapszemle.

Mi lehet természetesebb, mint az, hogy az erdélyrészi román lapok is most a vámkérdéssel foglalkoznak s fognak még foglalkozni.

A „Tribuná”-val egy kis baj történt megint Kolozsvárrt. A szerkesztő hat napi, az igazgató pedig három napi államfogságra s egy néhány forint pénz büntetésre lettek elítélve. Olvasóink tudják más lapokból e sajtóper okát s lefolyását. A vádló, mint egyik fiók kultúregylet elnöke a részére ítélt költséget az erdélyrészi m. közm. egyletnek ajándékozta. Mi valamelyik román leányiskolánál alapítványt csináltunk volna belőle egy román árva leányka számára. De nem bízták ezt reánk, csak azt, hogy ilyen válságos viszonyok között nem volt még ideje a „Tribuná”-nak a vámkérdéshez hozzá szólni. Szerkesztő és igazgató távollétük alatt elégedjenek meg olvasói, ha a passivitásról és a hazai közéletanodák létszámáról kapnak vezércikkeket.

A mit a „Tribuna” még nem tehetett meg máig, megtette a „Gazeta.” Vezércikket ír mai 255. számában a vámkérdésről. Magától érthető, hogy a vámszövetség megkötése dugába dülésének ez év elején oka egyedül a magyar kormány volt; mert a „Gazeta” szerint alighanem Tisza oka annak, hogy Brassóban most olyan csunya locs-pocs idő van. Annak azonban, hogy Szebenben a gyümölcsfák másodszor

akartak teremni s az almák mogoró nagyságban meg is nőttek, semmi esetre sem volt a Tisza kormány az oka, de a „Gazeta” szerint a „Tribuna” sem. —

Tudvalevő dolog, hogy mennyire szereti a „Gazeta” a „Tribuná”-t. De már annak, hogy a másodtermést Szebenben a hó odalepte; ennek ki lehetne más az oka, mint a Tisza kormány. A mi ebben a hazában jó dolog történik, az a más érdeme; de a mi a „Gazeta” felfogása szerint rossz dolog; annak a Tisza kormány oka s ő iszsza meg annak a csügörét.

Igy van ez a lensoron, a hol ez a szép német poema is napvilágot látott, nálunk meg a pinczeszobába került. Szóljunk már a vámkérdéshez, mondja a t. olvasó s ne bántuk annak a poemának fellengő repülését, mely meg sem áll a Kárpátok azon legmagasabb csucsaig, a hol a jövő nyáron zengeni fogják a hegymászó brassóiak, de a mit mi nem fogunk hallani, mert az e féleket rólunk írják, dalolják, de nem azért ám, hogy mi is meghalljuk.

Hát a vámkérdés és a „Gazeta” vezércikke hova lettek? Itt vannak! Ebben az ügyben így hangsúlyozza Dumba bukovinai delegatus után a „Gazeta” tekintetbe kell venni Románia érdekeit is és az alkudozás alatt a románaioknak nálunk lakó testvérei iránt való bánásmód által keltsünk ama népnél rokonszenvet.

Más szóval:

„Még vámszerződést sem kell magas nationalis politika nélkül kötni.”

„Még ezt is csak úgy kössük, hogy előbb az ezen államban lakó románokat elégtük ki, mert akkor a szerződés könnyebben fog menni.”

A „Gazeta” szerint Dumba delegatus itt a magyar kormányt üti, a mely odáig vitte a dolgot, hogy a szomszéd kis államokban a sertések egészsége — ez is a Dumba után van mondva, — a kőbányai vásártól függ. Épen mint Szebenben a másodvirágzás. Oh nem, az alkudozás kulcsa meg van találva s ez a kőbányai vásár.

Romániában az a hiedelem van lábra kapva a „Gazeta” szerint, hogy az osztrákokkal meg lehetne egyezni, de azokkal a magyarokkal nem lehetett megegyezni. Mindig csak a magyar kormány! Igaz, hogy Románia is sokat veszített, de piacokat is talált Angolhonban s másutt. Mi azonban nem vagyunk ilyen kedvező helyzetben, mert csak Bukovina 5 milliót veszítne évente a vámháborúval. Erdélyből Luput delegatusnak nincsenek adatai.

Mikor az alkudozás folyt volt Bukarestben, a magyarok azzal is érveltek, hogy az erdélyi románok is nagyon sokat fognának veszíteni.

Igy értesítették Bukarestből a „Gazetát”, de a román kormánynak erre adott feleletét nem tudja, hanem a magyar kormánynak — ismét csak annak! — kellett volna a következményeket megkilóznia. Elég az, hogy az alkudozás újból felvételük s ha — a mit nem ohajtunk — most is zátonyra jutna: ismét a magyar kormány lesz annak az oka. Így védjük mi magyar-románok hazánk érdekeit, de azért mégis jó sikert remélünk; hanem az már nem lesz a magyar kormány érdeme.

Czenkalji.

E. M. K. E.

Hétfalu, 1886. nov. 15.

Komoly, de édes hang jutott Hétfalu csángó magyarjaihoz a „Brassó” 131. számában. Visszhangot nem adni e prófétai szózatra, a legnagyobb közönyösség és hálátlanság volna.

Vannak, kik a „Kultúregylet és a hétfalusi csángók” cikket igen kemény beszédnek tartják, mert író feledte, mennyi mindenféle terhet rakott az ujjabb kor e minden közjövdelem nélküli szegény népnek vállára, elannyira, hogy a községi tanítók hónapok óta nem kapnak fizetést, kivéve az állami tanítókat, kik ép úgy nem panaszkodhatnak, mint a többi állami tisztviselők községi jegyzők és dézsmás lelkészek.

A kinek tudomása van e szűkhatáru nép vagyoni sülyedéséről, megélhetéseérti küzdelmeiről, nem fogja részvétlenséggel vádolni a hétfalusi csángókat, kik szívesen adakoznának, de aines miből. Hogy nagy a nyomor és még nagyobb lesz jövőben, ki vonná ezt kétségbe?

Jól tudja e szomorú állapotot a cikkiró is, ismeri a forrásokat is, honnan árad a bűzös iszap a hétfalusi csángó nép jólétének, erősödésének eltemetésére.

Nem gáncsolást, hanem hálás elismerést érdemel tehát, midőn a kultúregylet melengető szárnyai alá édesgeti azokat, „kik érzik, hogy hogyan lehet valaki népben, nyelvben és birtokban nyomás alatt, kiknek éreznők kell, hogy nekik maguknak is mily nagy szükségük van a nemzetre és annak támogatására.”

E komoly, de édes serkentés nem dorgálás, hanem hazafias tanács a végveszély elkerülésére. A melegség, mely e sorokból ömledve, nem téveszti hatását. De bátrak vagyunk kérdezni magunktól népboldogító hétfalusi urak: értesítve vannak-e általunk azok, kiknek körében élünk és kenyerét eszszük, a kultúregylet üdvös céljáról? Volt-e valahol 10,000 lélek közül csak ötven is összehiva nem forintok, hanem fillérek összehordására, mely fillérek jajt kiáltanak, hogy itt nagy a nemzeti betegség s gyors orvoslást csak a kultúregylet nyújthat? Még nem késő, tegyük meg nemzeti kötelességünket.

A „kultúregylet és a hétfalusi csángók” cikkek legyen kiáltó szó, de ne hangozzék el eredmény nélkül. Már csak az is nagy haszon, hogy ily meleg sorok látnak napvilágot nem csak a „Brassóban”, hanem Brassóban is, melyre bátran alkalmazhatjuk e komikus verset:

Mikor Pesten meleg volt
Akkor Bécsben hideg volt.
Mikor Pesten hideg volt,
Akkor Bécsben meleg volt.

S hogy Brassóban meleg szelek kezdenek lengedezni Brassómegeye legszélső határáig, azon sok derék magyar hazánkfiaiaink köszönhetjük, kik a kultúregyesületben, levetkezve minden felekezeti szint, a gyenge erőket erősíteni legforróbb óhajításuk és törekvésük.

Ez üdvös célra van szerencsém beküldeni az ide mellékelt 3 forint és 72 krajczár összeget az erdélyrészi közművelődési egyesület pénztárába azon megjegyzéssel, hogy e fillérekkel 372 bácsfalusi, türkösi és csernátfalusi államiskolai tanuló tette le a haza oltárára mult havi erdei mulatságok alkalmával kapott ajándékból lelkészeik, tanítóik és óvónők jelenlétében.

Honfi.

hanem csillagászatot miként képzelhettem én pinczelakásban? Hát még poézist? Hiszen a költők Parnassus vagy Helicon magaslataira repülnek, Musagetes fénypalotájából hozandók el rhythmusaikat; ők ott Calliope gyöngyöző forrásából meritik az esprít, nem pedig a Styx bűzhödő vizéből. Ha még a tárczát egy kies lugoshoz hasonlítaná, hol majd egy szerelmes pár csiripel, majd meg a világ zajától visszavonult emberek komoly olvasmányban keresnek üdülést; úgy egészen más volna, de ilyen allegoria nem járja, ez inkább paródia.

— Én nem tartom annak, hanem tudod, a dolog inkább úgy áll, hogy jobb téma hiányában előrántotta a pinczelakást; különben én is azt mondom, hogy jobban kiczirkalmazhatta volna gondolatait. De se baj, fordítok én egyet a dolgon. Irok neki levelet, figyelmeztetvén őt, miként aknázhathá ki legjobb sikerrel eredeti gondolatát, még pedig oly genálisan, hogy olvasói azt fogják mondani: „Ejha! mily óriási arányokat öltött az a pinczelakás!”

— Erre a művészi fogásra — mondá barátom, — magam is kíváncsi vagyok.

— Ha kíváncsi vagy, hát hallgasd meg. Megírom neki, hogy alkalmilag térjen vissza a pinczelakásra s mondja, hogy az éremnek másik oldala is van. Akkoriban csupán a pinczelakás felső emeletei-

ről beszélt, míg az alsó emeletek leírását, a föld mélységes gyomrából kiindulól, fel egészen a felszínig, más alkalomra halasztotta, holott ez ám az igazán csodálatos építmény. Ezzel szemben csak semmi-ség az a csodaszerű labyrinth, melyet III-ik Amennha, egyiptomi pharao, a Moeris tavának végére, közel Krokodilopolishoz építtetett. A ki oda bement, másképp ki nem jöhetett, hanem csak kalauz, vagy az Ariadne fonala segédelmével. Egészen kőből volt építve 12 udvarral, egy földel alatt s 300 szobát tartalmazott, melyeknek fele földalatti helyiség volt. Igen, vele szemben Liliputokká törpülnek a csillagászati tornyok s még a hatalmas pyramisok is, melyek közül pedig a legnagyobbnak csúcsa 450 párisi láb magas, a honnan egy elejtett kő 5¹/₂ másodperc alatt ér le a földre.

Vezesse le azután, t. collega, olvasóit ezen csoda-építmény óriási étage-aiba, mondván: Ez itt, t. i. az én pinczehelyiségem, az alluvium. Ez alatt áll a diluvium. Azután jön a tertiár-csoport, az ő pliocén, miocén, oligocén és eocén nevű nagyszerű étage-aival. Alább következik a kréta-csoport, az ő ötfele formációjával. Még alább a jura-csoport négy formációjával. Ennél is lejjebb a trias-csoport, három különböző rétegzetével. Még ennél is lejjebb a kőszéncsoport, hármas külön képződményével. És végre a ke-

sélykő-csoport, a devon, silur és cambri nevű formációkkal. Ezen üledékes lerakódásokon kívül még a kristályos kőzetekbe, stb.

Tegye azután olvasóinak azon ígéretet, hogy ezen colossalis építmény egyik-másik érdekesebb étageában őket készséggel meghordozza, megmutogatván nekik az áradék szerves fajok chronologiai egymásra következését a kővületek letelepedéséből; — gravigradok, edentatok s más rég kihalt őállatok számos példányait. Be fogja mutatni nekik — ha kívánnák — Häckelnek az állatvilágról összeállított családfáját, stb.

Az ígéret beváltása mindenestre fáradsággal fog járnai, de ha ön magát rászánja, én is támogatni fogom egy-egy ilyen étage részletes leírásával. Ily módon azután, midőn egyrészt a „pinczelakás” renomémját helyreállítjuk, másrésztől egyszersmind a közművelődés terjesztését is sikeresebben eszközöndjük.

Ime t. kolléga ur, a köztem és az én jó barátom között lefolyt beszélgetés tartalma. Vegye becses figyelmébe s készüljön e komoly munkára... „Dii omnia laboribus vendunt.” Az istenek nem adják ingyen a dicsőséget.

Brassó, 1886. nov. 19-én.

Tisztelője

Radányi József.

Helyi és vidéki hírek.

Rongyos egyet. A „Brassói szegény magyar iskolás gyermekek segélyező egyesület” azon t. tagjait, kik e hét folytán megkerestettek szíves adakozás céljából, de adományaikat át nem adhatták, tisztelettel kérem föl, hogy ígéretüket alulírtokhoz elküldeni szíveskedjenek. Azon t. polgártársainkat pedig, a kikhez még eddig el nem juthatánk, a szegények és árvaik nevében kérjük: szedjék össze s tartsák készletben a családban már nem használható nadrág, meljény, kabát, csizma, cipő, ing, sapka, stb. stb. tárgyakat, hogy azokat legközelebbi napokban humanus ügyünk támogatására átadhassák. „A ki hamar ad, kétszer ad!” S a szíves adakozó egy-egy szegénynek szánja fel könyeit. — Józsa Mihály, a „Rongyos egyet” gazdája.

Későn bár, de nem mulaszthatjuk el, hogy a közvélemény elismerésének e helyen is ne adjunk kifejezést a „Prot. jótékony nőegylet” alelnöke t. Plátskó Györgyné urasszony azon fáradságot nem ismerő szíves áldozatkészségeért, melylyel a legközelebbi fillérestélyt oly fényes eredményűvé tette. Működjek sokáig még az egyet érdekében.

Zeneestély. A brassói róm. kath. jótékonyági egyet f. 1886. évi december hó 4-én a Nr. 1. nagy termében az árva gyermekek javára táncszal egybekötött zeneestélyt rendez. Az estély műsora következő: Nyitány — előadja a katonai zenekar; Honfida — éneklő a magyar dalegylet; Zajgó tengeren, — duette, éneklő F. urnő s C. M. ur; — Hangok jobb időkből (Jaschikól) — előadja először a vegyeskar; Változatok egy magyar tárgy fölött, előadja a katonai zenekar; Csataadal, — éneklő a magyar dalegylet; — Esti üdvözet, — éneklő a vegyes kar — Mignon, — éneklő S. M. k. a.; — Tréfás induló, előadja a női kar s végül: Csókollak, — előadja a katonai zenekar. — Kezdeté este 8 órákor. Személyjegy 1 frt.

Báthory ünnep. Mint értesülünk, Báthory István fejedelem halálának háromszáz éves fordulóját a brassói róm. kath. főgymnasium ifjusága december 12-én hangversenyyel ünnepli meg.

A nagy-szebeni pénzügyigazgatóság Friedsam József brassói lakost díjas vámhivatali számgyakor-nokká nevezte ki.

Német színház. Sikerült előadásban mutatta be Dorn színtársulata csütörtökön Dellinger új operette-jét. A darab, mint ilyen, nem új: egy régi Don Cezar de Bazan c. vígjátékának átdolgozása. Meséje azonban alkalmas operette szövegnek, a mennyiben elég érdekes s a komolyabb részletek a mulattatókkal helyes arányban váltakoznak. Dellinger zenéje nem éri ugyan utól sem Strauss, sem Millöcker eredetiségét, dallamosságát; inkább ügyesen feldolgozott reminiscenciák-ból áll, egy néhány szám kivételével, melyek valóban gyönyörűek. Így az első felvonásban egy Koltai k. a. által szépen énekelt Bolero, ugyane felvonásban egy Serenád, melyet Leuchert k. a. juttatott a nála már megszokott élénk hatással, érvényre; azonkívül csinos karok. Az előadásra az eddigi operette-előadásoknál érezhetőleg nagyobb gond fordított. A karok a szokottnál jobban mentek, a gördülékeny ensemble mellett a főszerepek hivatott kezekben voltak. Kifogástalanul énekelt Koltai k. a., különösen az első felvonásban, hol fáradsága, mint később, még nem volt észlelhető. Benne a farsaság egy igen hasznavehető tagot nyert. Leuchert k. a. (Pueblo) énekét és üde játékát már kiemeltük. Ellenállhatatlan komikummal játszott Knaack ur a levéltárnok háládatos szerepét. Müller ur az operette főszerepét rokonszenves hangjával nagy tetszés között énekelte; játéka is élénkebb volt a rendesenél. Csak Jahn ur nem illett a keretbe: rekedt is volt, hamisan is énekelt. A városi zenekar Reiterer ur vezetése alatt hozzájárult az elismerésre méltó sikerhez, bár helyenként több discretionnal kísérhetett volna. A csinos kiállítás mellett kedden Müller urnak bizonyára telt háza lesz, midőn jutalomjátékául az operette újra előadásra kerül. — Ma, szombaton, Nadler G., a társulat egyik közkedveltségnek örvendő tagjának 25 éves színészi jubileumának alkalmából jutalomjátékául Koberstein 4 felvon. történeti vígjátéka: „Was Gott zusammenfügt, das soll der Mensch nicht trennen” kerül előadásra.

Zavaros a Tisza vize! A brassói szász uraságok ugyan kedélyeskednek. A minap tényleg arcul legyintgették egymást, most meg csak úgy szóval, de ép oly kevés gyengédséggel. A takarékpénztárról szól az ének. Ott mintegy két hónapja pénztáros választás lévén, Maager Ferencz gondnok kijelentette, ha az igazgató fivére választatnék meg, a minek megtörténni nem volna szabad, ő visszalép. Nem is választott meg, Az új pénztáros azonban lelépven, most mégis megválasztották Schwarz igazgató testvér-öccsét. Erre hát feláll Ádám ügyvéd ur nyílt ülésben s visszalépésre hívja fel Maager Ferencz gondnokot. S habár az ő nyilatkozata az első választásra szólt, mennie kellett, mert a tisztelt klikk akarta. — Gratulálunk urak!...

A brassói román nőegylet e hó 19-én tartotta évi közgyűlését, alaptőkéje 40925 frt kiosztott nevelési célokra mult évben 1000 frtot, bennlakást szervezett, melyben ma 7 fizetéses és 3 ingyenes román

leányka van. Szavazzon meg a „Gazeta”-nak is nevelési célra évi 100 frtot, hogy felejtse el fennebb említett neveletlen gombaságait.

Kedélyes este. A „Brassói kereskedelmi és ipar-egylet” ma, szombaton este 8 órákor, saját helyiségében, Koródi-féle ház, II. lépcső, I. emelet, kedélyes estét rendez, melyre a tagokat s azok által bevezetett vendégeket meghívja az elnökség.

Kolduló cigányok mint tolvajok. Medra Rupa és Máthé Karolina, korbáló cigányok e hó 21-én délután 4 órákor bolgárszeg 416. házszám alatt lakó Diák Mihály asztalossegéd lakásába koldulás ürügye alatt behatolván, az ott levő nagy ládát feltörték. Azonban az udvaron időző más lakók beszéde által megzavartatván, gyorsan kerekét oldottak a nélkül, hogy észelt érték volna. Utközben azonban a rendőrség által kézre kerítettven, most a bíróság börtönében gondolkodnak a tapadási erő végzetes voltáról s a tiz parancsolatról. Tanulság: Ne lopj! — s ha elmegy hazulról, csukd be az ajtód!

Véres verekedés. Tegnapelőtt este 11 órákor bolgárszegben Bratuk Gyorgye mészárossegéd és Bousoiu Gyorgye napszámos között családi dolgok felett folytatott vitából véres verekedés támadt, mely-nél Bratuk az utóbbinak balkarján egy irtózatoss vágást tett a csontig. Mindkettőt a rendőrség letartóztatván, az illetékes bíróságnak átszolgáltatta.

Pincézernőknek jó példa! Lőrincz Anna gyergyó-alfalusi, 26 éves és Szőke Ágnes 17 éves széplaki, a Fekete-utczában levő Merkovies János korezmájában alkalmazott pincézernők erkölcsstelen magaviseletük miatt a városkapitányság határozatával e hó 21-én a városból két évi időtartamra kitiltattak és haza toloncoltat-tak. Reméljük, hogy a rendőrség ezen erélyes eljárását folytatja. Tisztább erkölcsöket kérünk!

Sátoros vándor cigányok. Hat cigány, tíz gyermekkel, 2 szekérrel és 8 lóval veszélyeztetette a biztonságát városunkban. A városkapitányság az egész falamiát kikísértette Brassó határáról. Ki korán kel, aranyat lel! A rendőrség is így járt. mert később baj lett volna az elveszett tárgyakat kinyomozni! Így sok mindent mngmentettek. Faluvége — a cigány helye!

A trokárók mint hordárok az őket illető törvényt csak meleg évszakokban vélik kötelezőnek, mert a rendőrségnek egy emlékeztetésére azt adták feleletül, hogy ők a számozott express sapkát télen nem viselhetik, mivel fáznak bennök. Télen jobb a kecsula! Téli törvényt nekik!

Templomszentelés Vöröstoronyban. A történelmi nevezetességű vöröstoronyi szoros kegyeletos ünnep színhelye lesz december 8-án. Mint lapunknak onnan írják, december 8-án templomszentelési ünnep fog ott tartatni, melyre megjelenik Ninger n.-szebeni főesperes, valamint más vendégek is. Tudósítónk különös elismeréssel emlékszik meg Makoldy Sándor vesztegintézeti igazgatóról, a kinek köszönhető, hogy a kis templom oly gyorsan s oly meglepő csinnal restaurál-tatik. Hálásan emlékszik meg Makoldy Sándornéról, a ki nemeslelkűségével megörökíti nevét a kis egyház történetében. Az örökké ifjú kedélyű honleány — bár maga más felekezeti híve — nem kimél fáradságot s áldozatot, hogy az ünnepély fényét s sikerét emelje. Valóban csodálatos — így írja tudósítónk — hogy ő nagysága mint áldozza minden idejét a szent ügynek. Oltárkendőket, szószerkekre való szőnyeget stb. mind sajátkezűleg himez; azonkívül buzdít másokat is, gyűjt s maga is áldoz. Kezdeményezése folytán a felszentelés alkalmára Asztalos György lelkész vezetése alatt quartettet is szerveztek. A felszentelés alkalmával ünnepi ebéd is lesz, még pedig Makoldy vesztegintézeti igazgató vendégszerető házában. Valóban így végzi tudósítónk — csodálatos, mit végezhet egy oly anyagi szív, oly áldott lélek, mint Makoldy Sándorné! Az ég fizesse meg neki azt, a mit az egyházért tesz!

Hibaigazítás. A kisdudóvívó intézeti adakozások között tévedés fordult elő, a mennyiben Szentiványi Somának csak két forintnyi befizetése nyugtáztatott, holott ő hat frtot fizetett be; a névsorból kimaradt volt Kiss András ivén Csatt János, ki 2 frtot adott, mit ezennel helyreigazítunk.

Haza! és rabló zsidó egyenfogalmak. A ki nem hiszi, megtalálja a „Gazeta” idei 255. számának újdonságai között, a hol az entradami rablógyilkosság felfedezéséről írván, mondja, hogy ezer forintot megtaláltak a földben, a hová egy zsidó, vagy ha zafi rejtette volt. Unu jidovu séu patriotu diu Entradom. Szépen vagyunk! Vajjon nem lesz sok a jóból? Melyik külföldi egyetemen tanulta a „Gazeta” ezt a meghatározást? Bukarestben bizonynyal nem, mert ennyire még ott sem sülyedtek.

Balomiri Jánost nem választották hunyadmegyei törvényhatósági képviselőnek, mert mikor országos képviselőnek választották volt a hires Axente-vel együtt, bár szavát adta, hogy nem megy fel Budapestre, mégis felment. Rumunul czine minte, jegyzi meg a Tribuna.

Anonymous. Hosszafaluból vettünk egy névtelen levelező-lapot e sorokkal: Hétfalu hét jegyzője közül három lett megyei képviselővé megválasztva, a sokkal több magyar és román lelkészek közül egyetlenegy sem. Mit vétettek ezek?

Bareza-Ujfaluból írja levelezőnk az alábbi sorokat: Egy igen szomorú esetről kell tek. szerkesztő urat értesítenem. Ugyanis folyó hó 16-án este fél 8 órákor tűz ütven ki, 9 szalmával fedett csűr és 15 gazdának összes téli takarmány-készlete a tűz martalékává lett. A kár még eddig nem becsültetett meg, de minden esetre tetemes. A tűz oly gyorsan terjedt, hogy pár perc alatt mind a 9 csűr lángban állott és ámbár, hogy az oltásnál két tűzoltó fecskendőn kívül a falu összes lakossága működött, csakis a legemberfelettlőbb megerőltetéssel lehetett a tűz tovább terjedését megakadályozni. Az épületek nagyobb része biztosítva volt, de a takarmánynak csak igen csekély része. Ezen szerencsétlen tüzesetnek annál szomorubb következményei lesznek, mivel ezen szegény, kis közösség már kétszer, úgy mint 1880. és 1885-ben a jégverés által minden mezei terményeitől meg lett fosztva. A tűz kioltásánál segédkeztek — és ezért köszönetet érdemelnek — egy fecskendővel a szomszéd holtövényi tűzoltók és ugyancsak a holtövényi huszár százados ur szíves volt 16 huszárt 2 altiszt vezetése alatt, a rend fentartása tekintetéből, az előljáróság rendelkezése alá bocsátani. A tűz szándékos gyújtásból eredt. (B. A.)

A „Kronstädter Zeitung” hosszasan lamentál a felett, hogy miért helyezték át egy román levélhordót Beszterczéről Dévára. Kisüti, hogy azért, mert a magyarosítás így kívánja. Szörnyűség! Szegény szászok, ilyenek az ő legnagyobb bajaik! Mi őszinte jóakarattal kívánjuk, hogy soha nagyobb veszedelem ne fenyegetse őket az ilyenféleké. Hanem a „Kronstädter Zeitung” és társai gondoljanak csak egy kissé arra a mesére, mely szól a kecskebokról, a ki neki ment a köfalnak. Tudják-e, hogyan járt a kecskebok? — Ezt izeni t.laptársunknak a „K. K.”

Eljegyzés. Hartenbaum Sámuel kereskedő folyó hó 10-én jegyezte el illyefalvi kereskedő, Weinberger Dávid művelt és kedves leányát Rózát. Áldás és szerencse kísérje az új frigyet!

Másodtermes. Egy nagy-szebeni órás kertjében egyik almafán mogorónyi nagyságtól tyuktojás nagyságig terjedő másodtermesű almák láthatók, Épen illő a hóhoz! A „Gazeta” ezzel is Tisztát okozza! Püf neki!!...

Könyvtár. Egy 2400 kötetből álló magyar és német könyvtár, teljesen jó karban eladó. Bővebbet kiadóhivatalunkban.

A német nyelv a bolgár iskolákban. A bolgár iskolákban eddig az anyanyelven kívül a francia és orosz nyelv is tanított. Lompalánkan, Rustsukban és Sistoiban azonkívül a német nyelvet is tanították. A kormány most elrendelte, hogy a német nyelv Bulgária minden középiskolájában facultative tanítás-sék, anélkül, hogy a többi nyelv érintetett volna. Az orosz nyelv köteles tantárgy. A német nyelv ez általánosítása miatt az orosz lapok nagy zajt ütnek.

Ingatlanok birói árverése. Pürkereczen a község házában 1886. december hó 2-án délelőtt 9 órákor Kizilescu Demeter és neje ingatlanai 85 frt kiáltási ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést a hosszafalusi kir. járásbiróság foganatositja.

Piaczi árak

Brassóban, 1886. november hó 26-án.

— Zikéli Henrik jelentése. —

E	Buza	legszebb	5.30
		közepes	5.—
		vegyes	4.40
	Rozs	legszebb	2.90
		közepes	2.80
	Árpa	legszebb	3.—
		közepes	2.45
	Zab	legszebb	2.—
		közepes	1.60
	Törökbuza, új		3.—, régi 4.20
K	Kása		3.50
	Borsó		5.50
	Lencse		12.—
	Fuszulyka		4.30
	Lennag		10.—
	Burgonya		—90
	Marhahus	—26	
		—36	
		—18	
		—30	

Brassai piaci árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1886. november hó 27-én.

Róman papirpénz	20 frankos	8.43 vétel	8.44 eladás
ezüstpénz	20	8.38	8.42
Napoleon'or (aranypénz)		9.91	9.93
Török lira		11.25	11.28
Arany		5.88	5.90
Orosz papírrubel		118.—	118.25

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi József.

!!Alkalmi bevásárlás!!

Van szerencsém az igen tisztelt közönség tudomására hozni, hogy Klastrom-utca 11. szám alatti divat üzletben a morvaországi lenáru gyárosok Schmidt J. Antal és fiai urak által valódi lenárukból nálam állított bizományi raktárt, helyszűke miatt kénytelen vagyok az 1887. január 1-én feloszlatni. Ez okból az e bizományraktáron levő valódi lenvásznak (különböző szélesség és minőségben) len-damasztgradelek, lentörülközők, asztalműek, zsebkendők stb.

f. é. december 31-ig rendkívül jutányos gyári áron árusíttatnak el.

Együttal ajánlom kész felsők, muffok, különböző divatos ruhadísz és ruhakelmék, Schroll-féle chiffonok, vásznak, kész férfi- és női fehérneműek, szőnyegek, függönyök, valódi dr. Jaeger-féle gypjuöltözékek és mindennemű kézmű- és divatáruban gazdagon felszerelt raktáromat. Mély tisztelettel

(563) 1—5 **Temesvári István.**
Brassó, Klastrom-utca 11 és 563. sz.

Sz. 2181.—1886. tlkvi (548) 1—1

Árverési hirdetmény.

A medgyesi kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság részéről közhirrre tétetik, miszerint a kir. kincstár végrehajtónak *Hann Andreas* végrehajtást szenvedettek ellen 23 frt 94 kr tőke, ennek 6%-os kamata 5 frt eddigi és 8 frt 80 kr ezen kérvényért megállapított költségek, valamint 2 frt eszményi bélyeg behajtása iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék területén levő Nagykapus községi 443. tljkben A+1—8. rsz. alatt özv. *Hann Andreas* tulajdonául felvett 408 frtra becsült ingatlanságra az árverés elrendeltetik és annak megtartására határidőül 1886. évi december hó 1-én délutáni 1 órája Nagykapuson, a község házához kitűzetik.

Kikiáltási ár a bírói kiküldött által az adóbizonyítvány alapján minden telekkönyvi test után külön megállapítandó becsár, azonban az eladás becsáron alól is megtörténni fog.

Az árverezni kívánók végrehajtató kivételével tartoznak az egyenkint kikiáltandó ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez bántatpénzül letenni, avagy annak a bíróságnál bírói letétben történt előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervény átszolgáltatni.

Medgyes, 1886. június hó 30.

A kir. járásbíróság m. telekvi hatóság.

Hirdetés.

Ezennel bátor vagyok a t. cz. közönség becses tudomására hozni, hogy Bolonya, kut-utca 318. sz. a fekvő házamban egy legujabb szerkezetű füstölökemenczét állítottam fel és hogy f. é. december 1-től kezdve mindenféle hus és szalona-neműeket, paprikázva vagy nem paprikázva, kisebb vagy nagyobb mennyiségben füstölésre elfogadok.

Szíves megrendelések a nagy. utcában 506. sz. a lévő lakásomban a „A tűzérhez czimzett vendéglőben” fogadtatnak el, hol is füstölendő hus a háztól egy jeggyel elvitetik. A megfűstölt hus azonban a jegy visszaszadása mellett az illető tulajdonos által lesz elszállítandó.

A t. cz. közönség számos megrendelésére számítva,

maradok tisztelettel

Inke György,

(573) 1—3 Nagy-utca 506. ház szám.

Szám 3246.—1886.1 tlkvi. (549) 1—1

Árverési hirdetmény.

A medgyesi kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság részéről közhirrre tétetik, miszerint a kir. állami kincstár végrehajtató érdekében *Mán Anna és társai* végrehajtást szenvedettek ellen 78 frt 24 kr tőke, ennek 1885. évi június 4-étől kielégítésig járó 6%-os kamata, 7 frt 80 kr eddigi és 13 frt 80 kr ezen kérvényért megállapított költségek behajtása iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék területén levő Bolya községi 130. számú telek-jegyzőkönyvben A+1., 3., 5., 8., 12. rendszám alatt Mán

Mária férjezett Szabou Dumitru-né tulajdonául felvett, 466 frtra és a bolyai 464 sz. tljkvben A+1., 2. sor., 3385. hr. szám alatt Pereu Juon és neje Pereu Mária tulajdonául felvett, 33 frtra becsült ingatlanságra az árverés elrendeltetik és annak megtartására határidőül f. 1886. évi december hó 3-án délelőtti 10 óra Bolya község házához kitűzetik.

Kikiáltási ár a bírói kiküldött által az adóbizonyítvány alapján minden tlkvi test után külön megállapítandó becsár, azonban az eladás becsáron alól is megtörténni fog.

Az árverezni kívánók végrehajtató kivételével tartoznak az egyenkint kikiáltandó ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez bántatpénzül letenni, avagy annak a bíróságnál bírói letétben történt előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervény átszolgáltatni.

Medgyes, 1886. szept. 3-án.

A kir. járásbíróság m. telekvi hatóság.

Nélkülözhetetlen minden háztartásnál, mint előhajló védőszer a

Cholera-Bitter

előállítva

Stein L. s társa által, Bécsben egy régi, kitűnőnek bizonyult recept alapján, — mely már 1866. s. 1873-ban bámulatra méltó szolgáltatásokat teljesített.

Ezen bitter erősít s melegít.

Kapható palaczkokban à 75 kr. (bejegyzett védjegy) Brassóban: *Hesshaimer J. L. s A., Kirr Károly, Wagner H., Gredinar N., Zintz H. s Irk Károly* uraknál. (572) 1—3

Szám 7373.—1886.

Árverezési hirdetmény.

Kis-Selyk mezőváros italmérési joga, valamint a vásárvám szedése folyó évi december hó 3-án a községben reggeli 10 órakor 3 egymásután következő évre a legtöbbet ígérőnek hasznóberbe fog adadni.

Kikiáltási ár:

- 1) a községben korcsmahelyiséggel 300 frt,
- 2) ugyanott korcsmaház nélkül 200 „
- 3) a mezei korcsma házzal a malom mellett . . . 150 „
- 4) a vásári vámok 90 „

Az árverezni szándékozók kötelesek a kikiáltási árnak 10%-át bántatpénzül alólírtat befizetni.

Az árverezési feltételek úgy a szolgabírói hivatalnál, valamint Kis-Selyken a községi irodában bármikor megtekinthetők.

Medgyes, 1886. október 25-én.

Bolya-berethalmi járás főszolgabírája **Lendvay.** (528) 1—3

Szám 5592.—1886.

Árverezési hirdetmény.

Nagy-Küküllőmegye keresdi járás főszolgabírója által közhirrre tétetik, hogy *Szász-Dálya* községének italmérési és malom-joga folyó évi december hó 3-ik napján délelőtti 9 órakor *Szász-Dálya* községében a község házában 1887. évi január hó 1-ső napjától kezdődőleg 1889. évi december hó 31-éig a legtöbbet ígérőnek hasznóberbe fog adadni.

Kikiáltási ár:

- 1) a nagy korcsomára . . . 400 frt,
- 2) a kis 300 „
- 3) a község malomjoga . . 200 „
- 4) az ev. luth. egyház . . . 220 „

Árverezni kívánók kötelesek a kikiáltási árnak 10%-át bántatpénzül az árverező biztos kezéhez le-

tenni. Zárt ajánlatok a nyilvános árverés megkezdése előtt szintén elfogadtatnak.

Az árverezési feltételek úgy Szász-Dálya község előljárásiágánál, valamint az alólírt járás főszolgabírójánál vagy a hivatalos órákon belül bármikor megtekinthetők.

Szegesvár, 1886. november 13-án.

A keresdi járás főszolgabírája **Fodor.** (528) 1—3

Hirdetmény.

A fogarasi m. kir. ménesbirtokon mintegy 500 méter-mázsa buza s mintegy 1600 métermázsa rozs szabad kézből eladó.

Venni szándékozók kéretnek a ménesbirtok igazgatóságához fordulni.

(587) 1—3 **Az igazgatóság.**

Szám 5769.—1886.

Árverezési hirdetmény.

Nagy-Küküllőmegye keresdi járás főszolgabírója által közhirrre tétetik, hogy *Miklóstelke* községének italmérési és malom-joga folyó évi december hó 6-ik napján délelőtti 9 órakor *Miklóstelke* községében a község házában 1887. évi január hó 1-ső napjától kezdődőleg 1889. évi december hó 31-éig a legtöbbet ígérőnek hasznóberbe fog adadni.

Kikiáltási ár:

- 1) az italmérési jogra . . . 150 frt,
- 2) a malomjogra 40 „

Árverezni kívánók kötelesek a kikiáltási árnak 10%-át bántatpénzül az árverező biztos kezéhez letenni. — Zárt ajánlatok a nyilvános árverezés megkezdése előtt szintén elfogadtatnak.

Az árverezési feltételek úgy Miklóstelke község előljárásiágánál, valamint az alólírt járás főszolgabírójánál a hivatalos órákon belül bármikor megtekinthetők.

Szegesvár, 1886. november 13-án.

A keresdi járás főszolgabírója **Fodor.** (562) 1—3

Szám 7475.—1886.

Árverezési hirdetmény.

Szász-Sáros nagyközség tulajdonát képező korcsma joga folyó évi december hó 6-án a községi irodában három egymásután következő évre, vagyis 1887. évi január hó 1-étől 1889. évi december hó 31-éig terjedő időre nyilvános árverezéssel a legtöbbet ígérőnek hasznóberbe fog adadni. Zárt ajánlatok az árverezés megkezdése előtt elfogadtatnak.

Kikiáltási ár:

- 1) a nagy korcsomának . . . 1000 frt,
- 2) a mezei korcsomának . . 400 „

Az árverezni óhajtok kötelesek a kikiáltási ár 10%-át előlegesen alólírt kezéhez letenni.

A feltételek alólírtotnál, valamint a községnél bármikor megtekinthetők.

Medgyes, 1886. október 30-án.

Bolya-berethalmi járás főszolgabírája **Lendvay.** (527) 1—3

Szám 5672.—1886.

Árverezési hirdetés.

Nagy-Küküllőmegye keresdi járás főszolgabírója által közhirrre tétetik, hogy *Mese* községének italmérési és malom-joga folyó évi december hó 8-ik napján délelőtti 9 órakor *Mese* községében a község házában 1887. évi január hó 1-ső napjától kezdődőleg 1889. évi december hó 31-éig a legtöbbet ígérőnek hasznóberbe fog adadni.

Kikiáltási ár:

- 1) az italmérési jogra . . . 400 frt,
- 2) a malomjogra 150 „

Árverezni kívánók kötelesek a kikiáltási árnak 10%-át bántatpénzül az árverező biztos kezéhez letenni. — Zárt ajánlatok a nyilvános árverezés megkezdése előtt szintén elfogadtatnak.

Az árverezési feltételek úgy Mese község előljárásiágánál, valamint az alólírt járás főszolgabírójánál a hivatalos órákon belül bármikor megtekinthetők.

Szegesvár, 1886. november 13-án.

A keresdi járás főszolgabírája **Fodor.** (568) 1—3

Mindenféle ruha- és kalapdiszek a legujabb divat szerint.

Laskai Árpád

(438) 10—20

NŐI DIVAT- ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-RAKTÁRA

(Brassó, virágsor 325. szám alatt)

ajánlja a t. cz. közönségnek az

ősz és téli évadra

ujjonnan berendezett üzletét, ugymint: divatszövetekben, férfi s női őszi és téli szövetekben, flanell, fekete és színes cachmirok, selyemszövetek, selyem- és angol bársonyok, gyöngydiszek, vásznak, chiffonok, oxfordt, creton, szalag, csipke, virág, disztollak, keztyűk stb. a legjutányosabb árak mellett.

Felsők és ruhamegrendelések gyorsan és olcsó árak mellett készíttetnek.

Nagy raktár férfi- és női fehérneműekben.

Az elveszett és elgyengült férferő, tehetetlenség.

(410) 2—52

Biztos segély! A cs. kir. szab. carbon nemiszervi zuhanyval bárki is meggyógyíthatja (külsőleg használva) biztosan s állandóan, gyakran már 24 óra alatt, még ott is, a hol már semmi sem használ, még az évek óta tartó tehetetlenségét is. Kellemes, észrevétlen gyógy mód, tökéletes kigyógyulás káros izgatás nélkül. A legelőkelőbb professzorok és orvosi szaklapok, a legnevezetesebb orvosi ajánlatok s a gyökeresen kigyógyítottak köszönő iratai minden érdek nélkül ajánlják a szenvedőknek a carbon-zuhany azonnali megrendelését, mely állandó sikert biztosít. Teljesen felszerelve s használati utasítással és orvosi jóváhagyással 5 frt 80 kr. — Titoktartás mellett megküldés és csomagolásnál a tartalmat és eredetét nem áruljuk el.

Dr. Altman Károly

cs. kir. szabad. carbon-zuhany főrak-tára és rendelő-intézte a titkos beteg-ségek részére; Bécs, VII. Mariahilf-strasse Nro. 80.